

INTRODUCERE

Înainte de intrarea păcatului în lume, Adam se bucura de comuniune directă cu Creatorul său, dar, de când omul s-a despărțit de Dumnezeu prin neascultare, omenirea a pierdut acest înalt privilegiu. Prin Planul de Mântuire însă a fost deschisă o cale prin care locuitorii Pământului pot să aibă iarăși legătură cu Cerul. Dumnezeu a comunicat cu oamenii prin Duhul Său și, prin descoperirile date slujitorilor Săi aleși, lumii i-a fost oferită lumină divină. „Oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21).

În timpul primilor 2.500 de ani din istoria omenirii n-a existat revelație scrisă. Cei care fuseseră învățați de Dumnezeu le-au comunicat cunoștințele lor altora, și acestea au fost transmise din tată în fiu, de-a lungul generațiilor. Pregătirea Cuvântului scris a început pe timpul lui Moise. Descoperirile inspirate au fost apoi adunate într-o carte inspirată. Acest proces a continuat de-a lungul unei perioade de 1.600 de ani – de la Moise, istoricul creației și al Legii, până la Ioan, cel care a consemnat cele mai sublime adevăruri ale Evangheliei.

Biblia Îl indică pe Dumnezeu ca autor al ei, totuși ea a fost scrisă de mâini omenești; în stilul variat al diferitelor ei cărți, ea prezintă particularitățile scriitorilor respectivi. Adevărurile ei sunt toate „insuflate de Dumnezeu” (2 Timotei 3:16), totuși sunt exprimate în cuvinte omenești. Cel Infinit a revărsat lumină, prin Duhul Sfânt, în mintea și inima slujitorilor Săi. El a dat vise, viziuni, simboluri și cifre, iar cei cărora le-a fost revelat adevărul în felul acesta au exprimat gândul în limbaj omenesc.

Cele Zece Porunci au fost rostite de Însuși Dumnezeu și au fost scrise cu mâna Sa. Ele sunt de natură divină, nu umană. Biblia,

exprimând adevărurile date de Dumnezeu în limbaj omenesc, prezintă o unire a divinului cu umanul. O asemenea unire a existat și în natura lui Hristos, care a fost în același timp Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Astfel, ceea ce a fost adevărat despre Hristos este adevărat și despre Biblie: „Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:14).

Scrise în epoci diferite, de oameni care se deosebeau mult în ce privește rangul și ocupația, înzestrarea intelectuală și spirituală, cărțile Bibliei prezintă o mare varietate stilistică, precum și o mare diversitate de subiecte abordate. Diferiții ei scriitori au folosit diferite forme de exprimare, adesea același adevăr fiind mai clar prezentat de unul decât de altul. Deoarece același subiect este tratat sub aspecte și raporturi variate, cititorului superficial, neatent sau cu prejudecăți poate să-i pară că există o nepotrivire sau o contradicție acolo unde cercetătorul atent și respectuos, cu o înțelegere mai clară, vede armonia care există în profunzime.

Întrucât este prezentat prin intermediul mai multor tipuri de persoane, adevărul este dezvăluit în variatele lui aspecte. Un scriitor este mai puternic impresionat de o anumită latură a subiectului, sesizând acele puncte care sunt în armonie cu experiența lui sau cu puterea lui de înțelegere și apreciere; altul reține o latură diferită și fiecare, sub călăuzirea Duhului Sfânt, prezintă ceea ce i-a impresionat mai puternic mintea – un aspect distinct al adevărului la fiecare scriitor, însă o armonie perfectă între toți. Adevărurile astfel revelate se unesc pentru a forma un tot desăvârșit, adaptat pentru a răspunde nevoilor oamenilor în toate împrejurările și experiențele vieții.

Lui Dumnezeu I-a făcut plăcere să comunice lumii adevărul Său prin intermediul oamenilor și El Însuși, prin Duhul Său cel Sfânt, i-a pregătit și i-a înzestrat să facă această lucrare. El le-a îndrumat mintea să aleagă ce să vorbească și ce să scrie. Deși le-a fost încredințată unor vase de lut, comoara își are originea în ceruri. Deși este transmisă prin exprimarea imperfectă a limbii omenești, mărturia este a lui Dumnezeu, iar copilul ascultător și credincios al lui Dumnezeu vede în ea slava unei puteri divine pline de har și de adevăr.

Dumnezeu, în Cuvântul Său, le-a încredințat oamenilor cunoștințele necesare pentru mântuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie acceptate ca o revelație infailibilă, autorizată, a voinței Sale. Ele prezintă standardul pentru caracter, descoperitorul doctrinelor și

testul experienței. „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3:16,17).

Totuși faptul că Dumnezeu le-a dezvăluit voia Sa oamenilor prin Cuvântul Său n-a făcut inutilă prezența și călăuzirea continuă a Duhului Sfânt. Dimpotrivă, Duhul a fost promis de Mântuitorul nostru slujitorilor Săi, ca să descopere Cuvântul, să ilumineze și să aplice învățăturile lui. Deoarece Duhul lui Dumnezeu a inspirat Biblia, este imposibil ca învățătura Duhului să fie vreodată contrară aceleia a Cuvântului.

Duhul n-a fost dat – și nici nu va putea fi vreodată revărsat – ca să înlocuiască Biblia, căci Scripturile declară clar că standardul pentru verificarea tuturor doctrinelor și practicilor este Cuvântul lui Dumnezeu. Apostolul Ioan spune: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proci mincinoși” (1 Ioan 4:1). Iar Isaia declară: „La lege și la mărturie!» Căci, dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Isaia 8:20).

O mare dezastru este adusă asupra acțiunii Duhului Sfânt din cauza abaterilor unei categorii de oameni care, pretinzând că sunt iluminați de El, susțin că nu mai au nevoie de îndrumarea Cuvântului lui Dumnezeu. Ei sunt conduși de impresii pe care le consideră vocea lui Dumnezeu în suflet. Dar duhul care îi conduce nu este Duhul lui Dumnezeu. Ghidarea după impresii și neglijarea Scripturilor duc doar la confuzie, amăgire și ruină, servind numai la avansarea planurilor lui Satana. Deoarece lucrarea Duhului Sfânt este de o importanță vitală pentru biserica lui Hristos, unul dintre planurile lui Satana este acela ca, prin devierea extremiștilor și fanaticilor, să arunce dispreț asupra intervenției Duhului și să-i facă pe copiii lui Dumnezeu să neglijeze această sursă de putere, pe care Însuși Domnul nostru le-a pus-o la dispoziție.

Potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, Duhul Sfânt urma să-și continue lucrarea în toată dispensațiunea Evangheliei. De-a lungul secolelor în care au fost date scripturile Vechiului și Noului Testament, Duhul Sfânt n-a încetat să transmită lumină anumitor persoane, pe lângă descoperirile care aveau să fie încorporate în cano-nul sacru. Însăși Biblia ne descrie cum, prin Duhul Sfânt, oamenii au primit avertizări, muștrări, sfaturi și îndrumări în probleme care nu aveau nicio legătură cu transmiterea Scripturilor. Sunt mențio-

nați profeti din diferite epoci ale căror cuvinte n-au fost consemnate în scris niciodată. În același fel, după închiderea canonului Scripturii, Duhul Sfânt urma să-Și continue lucrarea de a-i ilumina, a-i avertiza și a-i încuraja pe copiii lui Dumnezeu.

Iisus le-a promis ucenicilor Săi: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; (...) și vă va descoperi lucrurile viitoare” (Ioan 14:26; 16:13). Scriptura exprimă clar faptul că aceste făgăduințe, departe de a fi limitate la zilele apostolilor, se extind asupra bisericii lui Hristos din toate timpurile. Mântuitorul i-a asigurat pe urmașii Săi: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). Iar Pavel declară că darurile și manifestările Duhului au fost date bisericii „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:12,13).

Pentru credincioșii din Efes, apostolul Pavel se ruga astfel: „Și mă rog ca Dumnezeuul Domnului nostru Iisus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un *duh de înțelepciune și de descoperire* în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este, față de noi, credincioșii, *nemărginita mărime* a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 1:17-19). Bindecuvântarea pe care Pavel o cerea insistent pentru biserica din Efes era acțiunea Duhului Sfânt de iluminare a minții și de dezvăluire a lucrurilor adânci din Cuvântul Sfânt al lui Dumnezeu.

După minunata manifestare a Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii, Petru i-a îndemnat pe oameni să se pocăiască și să se boteze în numele lui Hristos, pentru iertarea păcatelor, zicând: „Pocăiți-vă, și fiecare din voi să fie botezat în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru” (Faptele 2:38,39).

În legătură directă cu scenele mării zile a lui Dumnezeu, Domnul a promis, prin profetul Ioel, o manifestare deosebită a Duhului Său (Ioel 2:28). Această profecie s-a împlinit parțial prin revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii, dar va ajunge la împlinirea

completă prin manifestarea harului divin care va însoți încheierea lucrării Evangheliei.

Marea luptă dintre bine și rău va crește în intensitate până la sfârșitul timpului. Mânia lui Satana s-a manifestat împotriva bisericii lui Hristos de-a lungul istoriei, dar Dumnezeu Și-a revărsat harul și Duhul asupra copiilor Săi pentru a-i întări, astfel încât să reziste puterii lui Satana. Când li s-au încredințat misiunea de a duce lumii Evanghelia și de a o scrie pentru toate generațiile viitoare, apostolii lui Hristos au fost înzestrați cu lumină de la Duhul Sfânt. Pe măsură ce biserica se apropie de eliberarea finală, Satana va acționa cu putere mai mare. „Diavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). El va lucra „cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase” (2 Tesaloniceni 2:9). Acel geniu, care fusese cândva primul între îngerii lui Dumnezeu, de 6.000 de ani se concentrează exclusiv asupra acțiunii de amăgire și distrugere. Toate adâncimile capacităților satanice, toată subtilitatea pe care Satana și-a însușit-o și toată cruzimea pe care a dezvoltat-o în timpul acestor bătălii de secole vor fi îndreptate împotriva poporului lui Dumnezeu în conflictul final. În acest timp de pericol, urmașii lui Hristos trebuie să avertizeze lumea despre a doua venire a Domnului, pentru ca, la venirea Sa, un popor să fie pregătit să stea în picioare înaintea Lui, „fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3:14). Biserica are nevoie să fie în mod special înzestrată cu har și putere divină și astăzi, ca și în zilele apostolilor.

Prin iluminarea Duhului Sfânt, scenele conflictului îndelungat dintre bine și rău i-au fost descoperite scriitoarei acestor pagini. Din timp în timp, mi s-a permis să privesc desfășurarea în diferite epoci a marii lupte dintre Hristos, Prințul vieții, Autorul mântuirii noastre, și Satana, prințul răului, autorul păcatului, primul călcător al Legii sfinte a lui Dumnezeu. Ostilitatea lui Satana față de Hristos s-a manifestat și față de urmașii Săi. În toată istoria se găsesc urmele aceleiași uri față de principiile Legii lui Dumnezeu, ale aceleiași metode prin care eroarea este făcută să treacă drept adevăr, prin care Legea lui Dumnezeu este înlocuită de legi omenești și prin care oamenii sunt făcuți să se închine ființei create în loc să se închine Creatorului. Eforturile lui Satana de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, de a-i face pe oameni să adopte o concepție falsă despre Creator și să-L privească mai degrabă cu teamă și ură decât cu iubire, eforturile lui de a îndepărta Legea divină, determi-

nându-i pe oameni să se considere liberi de obligația de a asculta de cerințele ei, și persecutarea celor care au îndrăznit să se opună înșelăciunilor lui au fost continuate cu fermitate în toate timpurile. Le putem găsi în istoria patriarhilor, a profeților, a apostolilor, a martirilor și a reformatoarelor.

În marele conflict final, Satana va folosi aceleași metode, va manifesta același spirit și va urmări același scop ca și în secolele precedente. Ce s-a întâmplat în trecut se va repeta, cu deosebirea că lupta viitoare va fi caracterizată de o intensitate atât de mare, cum lumea n-a mai văzut niciodată. Minciunile lui Satana vor fi și mai subtile, atacurile și mai hotărâte. Dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși (Marcu 13:22).

Când Duhul lui Dumnezeu mi-a făcut cunoscut marile adevăruri ale Cuvântului Său și scenele trecutului și ale viitorului, am fost îndemnată să prezint și altora ceea ce îmi fusese descoperit, și anume să redau istoria conflictului din secolele trecute și să o prezint în așa manieră încât să scot în evidență lupta viitoare care se apropie rapid. Având în vedere acest scop, m-am străduit să selectez și să grupez evenimentele din istoria bisericii în așa fel încât să prezint marile adevăruri etalon date lumii în diferite perioade și care au provocat mânia lui Satana și ostilitatea unei biserici iubitoare de lume, dar care au fost apărate de cei care „nu și-au iubit viața chiar până la moarte” (Apocalipsa 12:11).

În capitolele următoare, vedem o prefigurare a conflictului care ne așteaptă în viitor. Privindu-le prin prisma Cuvântului lui Dumnezeu și iluminați de Duhul Sfânt, vedem intențiile celui rău și pericolele pe care trebuie să le evite cei care vor fi găsiți „fără vină” înaintea Domnului, la venirea Sa.

Marile evenimente care au marcat progresul reformei în secolele trecute sunt fapte istorice bine cunoscute și unanim recunoscute de lumea protestantă, sunt fapte pe care nimeni nu poate să le conteste. Având în vedere scopul acestei cărți și concizia care trebuie urmărită, am prezentat această istorie pe scurt, faptele fiind concentrate atât cât să permită o înțelegere corectă a semnificației lor. În unele cazuri în care un istoric a grupat evenimentele astfel încât să permită o privire sintetică și cuprinzătoare asupra subiectului sau a rezumat amănunțele într-un mod convenabil, au fost citate cuvintele lui, dar, în alte cazuri, numele autorului nu a fost menționat, întrucât citatele nu sunt date cu scopul de a-l considera pe acel scriitor ca o autoritate, ci pentru că relatarea lui permite o pre-

zentare simplă și convingătoare a subiectului. Pentru prezentarea experienței și a concepțiilor celor care promovează reforma contemporană, au fost folosite în același fel lucrările publicate de aceștia.

Cartea de față nu are atât de mult scopul să prezinte adevăruri noi despre luptele din trecut, cât să scoată în evidență faptele și principiile care au legătură cu evenimentele viitoare. Totuși, privite ca o parte a conflictului dintre forțele luminii și cele ale întunericii, toate aceste consemnări ale trecutului au o nouă semnificație – prin ele se proiectează o lumină asupra viitorului, luminând calea celor care, asemenea reformatoților din secolele trecute, vor fi chemați să dea mărturie „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Iisus Hristos” (Apocalipsa 1:9), cu riscul pierderii tuturor bunurilor pământești.

Scopul acestei cărți este să dezvăluie scenele marii lupte dintre adevăr și minciună, înșelăciunile lui Satana și mijloacele prin care i se poate rezista cu succes, să prezinte o soluție satisfăcătoare pentru marea problemă a răului, aruncând asupra originii și a sortii finale a păcatului o lumină care să scoată pe deplin în evidență dreptatea și iubirea lui Dumnezeu în modul în care procedează cu ființele create de El, precum și să arate natura eternă și sfântă a Legii Sale. Rugăciunea sinceră a scriitoarei este ca, prin influența acestei cărți, oamenii să fie eliberați de puterea întunericii și să aibă „parte de moștenirea sfinților în lumină” (Coloseni 1:12), pentru gloria Aceluia care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi.